

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De Postrijder verschijnt s'ondsdays, s'onderdags en zaterdags.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, 20, en bij alle postdirecteurs.

Alle toezending van brieven, annoucen, geld, enz., moet gefrankeerd zijn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad, 8 fr. buiten de stad.

Een blad afzonderlijk, 20 centiemen.

De aankondigingen, per drukregel, 15 centiemen.

De reclamen, per drukregel 25 centiemen.

TONGEREN, DEN 21 APRIL.

Kiezingen.

Den 12 juni zullen er kiezingen plaats hebben voor de vernieuwing der helft van de leden der Kamers. De provincieën waar, volgens de wet, in juni moet gekozen worden zijn: Limburg, Luik, Oost-Vlaanderen en Henegouwen. 58 leden van de 116 zullen alzoo aan eene herkiezing onderworpen worden.

Onder de 58 uitgaande leden telt men 58 liberalen en 20 katholieken.

Men behoeft geen groot profheet te zijn om te voorzien dat de uitgaande leden der arrondissementen Tongeren, Hasselt en Maaseyk zullen herkozen worden. Of er strijd zij of niet, de uitslag zal juist dezelfde zijn.

Van nu af weten wij, dat er worsteling zal te Gent worden, waar de oppositie eene volle lijst zal stellen tegenover die der ministerieele junkkers. Men weet dat in de laatste kiezingen aldaar, de ministerieele mannen maar zijn binnengekomen door de achterdeur der ballotering — en door welke middelen dan nog!...

Te Aalst, Ecloo, Audenaarde, Tt-Nicolaas en Dendermonde is er weinig of niets voor de doctrinaire partij te doen, en ze zal ook waarschijnlijk, in plaats van voor te stellen in worsteling te komen, aan hare keizers aanraden eene plezierreis naar de maan te doen.

In de provincie Oost-Vlaanderen en Limburg hebben wij dus niet te verliezen; ten hoogste een — terwijl wij alle kans hebben, om er te Gent nog zes bij te winnen.

Het Walenland is bijna uitsluitend ministerieel; wij hebben er maar eene enkele stem te verliezen; die van den heer de Borchgrave, te Borgworm; maar wij hebben kans, integendeel, eenige stemmen tot ons over te halen. Te Charleroi treedt de heer Dechamps weer als kandidaat op, die men den laatsten keer alleenlijk deed mislukken, omdat men zelfs den naam des Konings tegen hem in het spel bracht.

Te Soignies, te Thuin en op andere plaatsen zal er eene worsteling zijn tegen de ministerieelen, en alhoewel op de meeste plaatsen er weinig te doen is — onder andere te Thuin, waar de kiezing eene kwestie van geld is — mag toch de rechterzij hopen dat er in juni van daar eenige versterking zal opkomen.

Er moeten overigens slechts negen stemmen worden omgezet om alles ten onderste boven te keeren. Indien alleen Gent tot onafhankelijker gevoelens terugkwam, zou de rechterzij in de Kamer met zes stemmen vermeerderen,

en de verdeling 58 tegen 58 brengen. Van dien oogenblik moest het ministerie opkramen — en zelfs zou het dit met eene kleinere winst in de maand juni, moeten doen.

Het ministerie heeft wel geweten, op wat moeilijken stoel het gezeten was. Het wist wel, dat de minste tegenslag in de kiezingen dien zetel zou doen omkantelen — en om dit te beletten, vond men het onrechtvaardig, ongrondwettelijk voorstel Orts uit, hetgeen de voorsteller zelf aanziet als een partij werk.

Men heeft het zoodanig weten te schikken, dat daar waar men schier zeker is van eene doctrinaire te kiezen, het getal representanten vermeerderd werd. Men zal door dat middel eene versterking verkrijgen van vijf junkkers, en al zou de meerderheid dan nog zoo klein zijn, toch zal men afzoo lam en kreupel kunnen voortgaan.

Wij beginnen uit verschillende kantons onzer provincie nieuws te vernemen aangaande de kiezingen voor den provinciaal raad die op maandag 28 mei zullen plaats hebben. Ziehier in welke kantons er in mei zal moeten gekozen worden:

Bilsen, Borgloon, Maaseyk, Achel, Hasselt en Beerlingen.

Volgens alle waarschijnlijkheid zullen de kiezingen van mei slechts weinig veranderingen aan de samenstelling van den provinciaal raad toebrengen.

In het kanton Mechelen is eene plaats open gevallen door het overlijden van M. den advocaat Loomans. Wij vernemen dat de katholieke kiezers van dat kanton besloten hebben M. den graaf de Caritat, burgemeester van Lanaeken, als kandidaat voor te dragen. Het was onmogelijk eenen beteren kens te doen. Aan uitgestrekte kennis in administratie en landbouw, paart M. de burgemeester van Lanaeken eene oprechte gehechtheid aan den godsdienst en aan de principen van 1850. Hij zal de grootste diensten kunnen bewijzen in den provinciaal raad. Zijne benoeming kan niet twijfelachtig zijn.

Uit Maaseyk vernemen wij dat M. Louis Nagels, uitgaande liberaal raadslid niet meer verlangt herkozen te worden. Dat is nu toch eens aardig dat M. Louis niet meer wil raadsheer blijven, en wat nog het wonderbaarste voorkomt dat is dat hij juist van zijn mandaat afziet op het oogenblik dat de katholieken zich gereed maken om hem omver te werpen. Zou het misschien met M. Nagels zijn gelijk met den vos en de druiven. Meester Reinaart zag

REISAVONTUREN van eenen dikken Heer.

(Vervolg)

Zij stond op en nam hare reistesch.

— Helena! riep hare vriendin ontsteld nit.

De onderwijzeres wischte zich eene traan uit de oogen, zag haar vrij in het gelaat en sprak:

— Emilie, hoor mij aan. Als ik de rijke mevrouw Kramer was, en zij de arme schoolmeesteres Helena Kroon, en ik hadde u geschreven: «Kom bij mij, vriendin. Mijn man en ik hebben een rijken man ontboden; met dien man moet gij trouwen» zoudt gij gekomen zijn?

— Maar Helena, dat heb ik u toch niet geschreven.

— Dat is hetzelfde: zoudt gij gekomen zijn!

Mevrouw Kramer antwoordde niet.

— Gij antwoordt niet. Nu verder. Als ik u dat niet geschreven had, maar ik had u geschreven, zoals gij mij schreeft, en ik ontving u nu hier zoals gij mij ontvangt: «Mijn man heeft eenen vriend die rijk geworden is en eene vrouw wil. Wij hebben u daartoe uitgekozen. Of hij u wil, of hij zelfs wel eene vrouw wil, dat weten wij niet, maar wij hebben hem heden verzocht, beproef uw geluk met hem! Emilie, wat zoudt gij doen?»

— Gij neemt de zaak veel te ernstig op, Helena!

— Kunt gij ze minder streng opnemen; antwoord mij dan, wat zoudt gij doen?

— Wij beiden zullen niet aan tafel komen, Helena.

— Ik ten minste niet.

Zij hing hare reistesch om den arm.

— Helena, gij wilt toch niet!

— Ik moet, lieve Emilie. Ik heb uw plan

doen in duigen vallen, ik beken het. Dat maakt u mistroostig. Ik heb u en uwen man, door mijne weigering uws mans vriend maar slechts te zien, in netelige omstandigheden gewikkeld. Ik gevoel het zelve; ik ontken het niet. Voor het oogenblik kunnen wij dus niet bij elkander blijven, ik moet weg, hozeer het mij ook grieft. Over een jaar kom ik bij u terug, dan hebben wij alles vergeten. Ik dank u voor alles wat gij voor mij gedaan hebt. Vaarwel!

De tranen schoten haar in de oogen, en ook de vrouw van den dokter kon ze niet weêrhouden. Maar scheiden moesten zij, dat gevoelden beiden.

Een uur later kwam de dokter alleen te huis.

— Waar is Sommer? vroeg zijne vrouw.

— De gek is weder teruggeëerd. Daar, lees het briefje dat hij mij heeft achtergelaten.

— Goddank! zeide zij.

— En waar is uwe vriendin? vroeg de dokter.

— Ook weder vertrokken!

III.

— Eene vrouw! Dat ontbrak er aan! Alsof men buitendien niet genoeg verdriet, moeite en last in de wereld had. Eene vrouw! En nog wel eene gouvernante. Ik zou niet meer mogen klagen; niet vloeken; ik zou voor hare goederen moeten zorgen, haar eene plaats verschaffen, haar zelfs in het rijtuig helpen. Nu zit ik hier zoo gemakkelijk, kan doen en laten wat ik wil, ik heb mij om niemand te bekreunen. Neen, lieve vriend Kramer, zoo hadden wij het niet bedoeld. Ik wil mijn geld rustig genieten. Wat voor een schepsel zij mij wel toegedacht hadden, bij en zijne vrouw, die zoo teederlijk bezorgd voor mij was, die zich mijn geluk had voorgesteld? Helena Kroon heete zij? God beware mij voor die He-

eens wijndruiven hangen. Hij sprong eens, tweemaal, driemaal om er aan te komen, maar 't was te vergeefs, hij kon er maar niet aan geraken. «Ik zou ze niet begeeren, zei Reinaart, zij zijn te groen.» De liberale vos van Maaseyk wil niet meer gekozen worden!!!

Landbouw.

Reeds meermalen hebben wij de aandacht der landbouwers gevestigd op de noodzakelijkheid van zich meer toe te leggen op de teelt van het vee in plaats van maar altijd te zorgen om tarwe en koren kunnen ter markt te brengen. De landbouwer die zich maar altijd aan den oulen slenter wil houden en zijne hoop blijft vestigen op het graan dat hij inschuurt, loopt groot gevaar van ten onderen te gaan. De toestand van den landbouw is heden niet zeer toelachend en niets doet vermoeden dat hij zich weldra zal beteren. De pachters moeten zich daarover geene valsche gelachten maken. Alles doet voorzien dat de granen nooit meer duur zullen worden. Voegt bij den eigen prijs der granen, de hooge prijs der pachten en zegt mij eens waar dat ten langen laatste naar toegaat? Komt dat niet uit op een onvermijdelijk bederf?

Maar zoo wel als de prijs der granen daalt, zoo ook slaat de prijs van het vleesch altijd op en men kan verzekeren dat de beesten nooit meer goed koop zullen worden. De landbouwer die zijne belangen verstaat moet zich toeleggen op de teelt van het vee die hem altijd eene onmisbare winst verzekert; hij moet zorgen dat zijne velden hem voeder voor zijne beesten opbrengen; in plaats van vooral graan naar de markt te brengen, moet hij beesten, eijeren en boter te koop stellen.

Wil men nu weten waaruit wij afleiden dat de granen nooit meer duur zullen worden? Daartoe bestaan menigvuldige redenen. De voornaamste is de vrijhandel der granen. De vrijhandel of *libre-échange*, die heden om zoo te zeggen in alle landen bestaat, laat toe de granen zonder inkomrecht van het eene land naar het ander te vervoeren. Hieruit volgt dat zooloos de oogst in een land mislukt, er dadelijk granen uit andere landen aangevoerd worden. Het is kort dat er bestaat in den oogst wordt onmiddellijk aangevuld door het overschoot van vreemde landen, dank aan den vrijen en in uitgang der granen en aan de snelle vervoermiddelen welke de ijzeren wegen en de scheepvaart opleveren. Zulks is het geval niet met andere etwaren. Het vee kan niet op eenen afstand van honderde uren vervoerd worden. Zoo min als de rijeren,

lena Kroon! — Maar verduiveld, wat is dat dan? Ik heb dien kerel toch... De ellendige spoorwegen! Geene trouw! En nu mag ik niet eens meer vloeken! Maar ik wil het toch! Ik wil het! Naar de maan met alle spoorwegen en vrouwen!

De heer dien wij deze zonderlinge alleenspraak hoorden doen, was de ons welbekende Anselmus Sommer.

Hij was, nadat hij zijn afscheidsbriefje aan den heer Kramer had geschreven, bij tijds naar den spoorweg gereden, om zich met gemak tot het instijgen te kunnen voorbereiden. Daar gekomen, riep hij een kondukteur en zeide:

— Kunt gij mij ook een rijtuig aanwijzen, waar ik op mijn gemak kan zitten?

— Wel zeker, mijnheer. Wij staan hier juist voor een rijtuig.

— En kan ik er wel alleen in blijven? Maar voor twee stations!

De kondukteur wilde de schoulers ophalen, maar de dikke heer toonde hem een gulden.

— Ja, het zal wel gaan, zeide hij. Het moet gaan, voegde hij er bij.

— Kan ik ook onmiddellijk instappen? vroeg de dikke heer.

— Onmiddellijk, mijnheer.

— Och, haal dan even mijn valies. Het ligt in de wachtkamer, dicht bij de deur.

— Ja, mijnheer.

De kondukteur haalde het valies en hielp toen den dikken heer in het rijtuig, dat hij daarop sloot.

De dikke heer was opgeruimd en tevreden, en zette zich op zijn gemak. Hier hield hij zijne alleenspraak toen hij verrast werd door het openen van het portel. Door het raampje ziente, bemerkte hij eenen kondukteur die eene achter hem staande dame liet instappen. De dikke heer

de boter enz. Daarin ligt juist de groote rede die altijd den prijs van het vee zal staande houden en de granen onder de voeten brengen.

De toestand van den landbouw is in deze omstandigheden volkomen veranderd. De landbouwer moet dus zijne handelwijze radikaal veranderen, zoo niet loopt hij gevaar van zijne onachtzaamheid te betreuren wanneer het niet meer tijd zal zijn dezelve te herstellen.

Vlaamsche Landdag te Gent.

Vlaamsch België gaat eerlang wederom zijne strijders voor recht en vrijheid verenigd zien.

Zooals op den laatsten Landdag, over zoo wat anderhalf jaar te Antwerpen gehouden, zullen de Flaminganten van alle zijden, wij twifelen er niet aan, toegesnel komen, om een andermaal hunne principen te bevestigen, en maatregelen te nemen die de zegespraal onzer rechtvaardige zaak zullen helpen bewerken.

De oogenblik is belangrijk en plechtig.

Ten allen kante, in Oostenrijk, Engeland en Frankrijk, hier ten lande, overal heft de miskende, de verdrukte volksmacht het hoofd op, en eischt rechtvaardigheid voor allen.

De doctrinaire en vrijheidhatende partijmannen, die, sinds 1850, achtervolgens ons land bestuurd en uitgebuut hebben, mogen goed en wel hunne laatste poogingen in het werk stellen, om, in stilte en ongestoord, hunne volks exploitatie te kunnen voortzetten; zij voelen dat het volk ze eindelijk ontmaskerd heeft; dat het volk tot het besef is gekomen van de onrechtigheden, waarvan het zoo lang het slachtoffer is geweest; dat het eindelijk uit zijnen slaap opgestaan is, en weigert zich langer nog te laten wiegen.

De Grondwet van 't jaar 1851, die vijfendertigjarige leugen, moet eene waarheid gaan worden; de vrijheid en gelijkheid moeten van het papier in de dadelijkheid, in de feiten, overgaan.

De Landdag van Gent, alhoewel hoofdzakelijk voor de verdediging der Vlaamsche taalrechten belegd, zal ook zijnen invloed hebben op den algemeenen toestand, en maakt een stap uit van die groote volksbeweging, van de groote strijtmarsch der democratie tegen het doctrinarismus.

Wij voorzien dan, dat niet eene onzer Vlaamsche maatschappijen zich zal willen onthouden, deel te nemen aan de betoening van 22 april aanstaande; elke maatschappij zal hare Afgevaardigden zenden, opdat de Gentsche Landdag wel wezenlijk de uitdruk-

was bedrogen, hij werd rood van gramschap, en toch durfde hij niets zeggen, want het was een andere kondukteur. Maar zijne gramschap veranderde weldra in ontzetting; die dame was zijne reisgezellin van dien morgen, in wier tegenwoordigheid hij durfde zuchten noch vloeken. Daarbij was hij haar nog dank schuldig, en niets drukt meer dan eene schuld van dankbaarheid.

Ook de onderwijzeres Helena Kroon herkende haren reisgezel, die zich zoo onbeleid jegens haar gedragen had en dien zij eene «beer» genoemd had. Dat zij met elkander hadden moeten trouwen, dat men ze had willen koppelen, dat wisten zij niet eens; maar zij durfden toch niet onbeleid jegens elkander zijn ten minste de dikke heer had geene de minste redenen daartoe.

— Ha, daar ontmoeten wij elkander weder! zeide hij.

Hij zou wel gaarne daarbij gezocht hebben, maar waagde het niet, en dat hij dit niet durfde wagen, dat ergerde hem op nieuw.

— Ja, antwoordde de dame.

De heer zeide niet eens dat het hem genoeg deed haar weder te zien; hoe bad zij hem dan ook meer kunnen antwoorden?

— Gij hebt u niet lang in de residentie opgehouden, ging hij voort.

— Gij ook niet zoals ik zie.

Hiermede hadden zij elkander onwillekeurig aan huone onaangename ontmoeting in de hoofdstad herinnerd. Zij zagen beiden. Na eenigen tijd bemerkte de dame dat haar reisgezel gelukkig onrustig was, van tijd tot tijd eene kleur kreeg en volstrekt niet op zijn gemak was. Zij begreep dat hij eene gelegenheid zocht om zijnen achterstalligen dank te betuigen. «Het is een heer, ik wist het wel!» prevelde zij binnensmonds.